JANA JAVORSKÁ

ZÁPISKY OSAMĚLÉ ZOUFALKY

Zápisky osamělé zoufalky

Jana Javorská

Zuzano, ty zoufalá bláznivko, marně jsi čekala celou věčnost, až ti do života přijde ten úžasňák, co o něm neustále mluvily karty. Dokonce to nezávisle na sobě potvrdily dvě kartářky ve výkladu. Nepřišel, zmetek jeden. Strašně moc si ho přeješ, ale tak nějak víš, že už je stejně pozdě. Něco se posralo, jako vždycky. Nevzdávala jsi to a pořád hledala, ale na špatných místech, proto jsi asi potkávala jenom marný chlapy.

No podívej se na to, třeba Vendelín, ten byl celkem fajn. Jedinej milenec, co ti kdy nosil kytky. Raději bys brala jeho čas a pohlazení, než květiny a slova o lásce, kterými tě věčně bombardoval ve zprávách. Stálo tě to jenom spoustu peněz a nic z toho, když jsi zjistila, jak je zadluženej a chlastá ligu. Proč musíš každýmu pitomci hned dělat samaritánku? To, že neměl prachy, byl jen a jen jeho problém. Tak proč mu kupovat drahý luxusní oblečení a nenechat si ho od něj zaplatit? Holka, prober se konečně. Nejsi přece žádnej Rockefeller, abys mohla rozdávat milodary.

Honzu jsi nechtěla, ale ukecal tě. Společný wellness víkend byl sice super, dovádění ve vířivce byla skvělá zábava, ale ta noc v penzionu byla pro tebe nejhorší, jakou jsi mohla s kým zažít. Nedalo se vedle něj spát. Celou dobu tě pevně držel oběma rukama, abys mu nikam neutekla. A jako vrchol všeho se domníval, že se před tvýma očima může cicmat s jeho tajnou milenkou, o které tvrdil, že je to jenom kamarádka, o niž vůbec nestojí. Idiot, proč tě tedy bral na výlet, když předem moc dobře věděl, že ji tam zaručeně potká?

Roberto – údajně původem Ital, byl zásah do srdce na první nadechnutí. Na fotkách se ti až tak moc nelíbil, ale ve skutečnosti byl krásnej. Charisma a dominance z něj přímo sršely. Když jsi s ním při prvním rande seděla u kafe a on tak zajímavě vyprávěl o všem možném, modlila ses, aby tě chtěl. Jenže intuice tě varovala. Neposlechlas ji, a proto to tolik bolelo. Fyzicky i duševně. Výprask při sexu a slova, která bodala, místo lásky. Lakomec a hulvát. Další krutá životní lekce. Doprošovala ses ho. Až tak hluboko jsi klesla. Žadonila jsi o jedno jediný políbení, protože on to tak chtěl. Prosit o pusu? To jsi snad nemohla být ani ty, ale někdo s dokonale vymytým mozkem! Řekla jsi DOST! Ale jemu to bylo nejspíš jedno.

Rok pomalu končí a ty ho opouštíš se srdcem v horším stavu, než bylo na začátku. A to sis myslela, že už to stačilo. Jenomže pořád nikde žádné pohlazení. Proč? Nevíš, ale nevzdáváš se. Jsi si téměř jistá, že ON existuje, jen zatím bohužel na jiném místě a bez tebe. Ještě netuší, jak moc ho hledáš a potřebuješ, ale až tě potká, hned pozná, jak jsi skvělá a úžasná.

PŘESTAŇ SE KONEČNĚ TRÁPIT, TI PITOMCI ZA TO VŮBEC NESTOJÍ. ZAPOMEŇ NA NĚ! V PĚTAČTYŘICETI UŽ BYS MOHLA MÍT ROZUM. KAŠLI NA TY BLBÝ SEZNAMKY A NORMÁLNĚ ŽIJ! ON PŘIJDE, VYDRŽ. LÁSKA EXISTUJE I PRO TEBE.

Rok první

Leden

Když tak shrnu všechny zoufalce, co se mi celej rok cpali do života, tak je to pořád dokola jeden a ten samej pitomec. Vendelín se prý odstěhoval a má novou lásku. Narazila jsem na něj na Facebooku a málem mi z toho vypadly oči. Ta jeho nová partnerka vypadala jako šlapka z hospody čtvrté cenové skupiny. Bezzubá, vyžilá, tetovaná od krku po paty, no zkrátka krasavice. Zajímalo by mě, jestli za něj taky platila chlast a jídlo? Těžko říct, ale to mě nemusí trápit. To je její boj. Jestli to ještě nepochopila, bude se náramně divit, až jí konečně dojde, jakýho haďoura si hřála na prsou.

Nečekané setkání s Italem mi nedalo žádnou energii, pouze otevřelo staré rány. Jeho slova zamrzela, protože jsem se podle něj údajně nechovala dostatečně v souladu s jeho představami o ženách a jejich povinné submisivitě. Schválně odmítl společný oběd, na který jsem ho v návalu radosti, že ho zase vidím, pozvala. Ovšem takovou divokou reakci jsem vůbec nečekala. On si SÁM vybere, s kým poobědvá a mě k tomu nepotřebuje, je přece dávno velký kluk.

Tolik zloby a nepochopení v pár větách najednou. V jeden moment mi cpal do hlavy, jak jsme jenom ZNÁMÍ, a pak mi hned zase vyčetl, že jsem se k němu chovala, jako by byl jen náhodný

kolemjdoucí. Co to jako mělo znamenat? Jaký mohl mít k tomu výstupu důvod? Nikdy mě nepohladil, tak čemu se ještě pořád divím?

Na seznamce se mi ozval údajný americký voják, pracující jako vojenský zpravodaj v Sýrii. Tvrdil sice, že spíše než voják je žurnalista, ale jeho nedokonalá angličtina mluvila jasně a okamžitě ho prozradila. Už z médií jsem věděla, že se nějací pitomci snaží tímto způsobem vylákat prachy z osamělých žen na seznamkách.

Tenhle si říkal James Stuart. Krmil mě pohádkou o pubertálním synovi na internátní škole v Anglii. Údajně se chtěl po skončení služby stěhovat do Čech a založit si tady fotbalovou školu pro děti. Manželka ho prý, chudáčka, podváděla s kamarádem a brala drogy. Vyprávěl, jak dva roky po rozvodu zemřela a nechala mu syna na starost. Zkoušel na mě varianty, co by bylo kdyby… Tohle mu přece rozumná ženská nesežere i s navijákem. Jako pohádka možná dobrý, ale bohužel pro někoho jiného. Jen blbka by uvěřila, že se opravdu objeví v lednu, jak sliboval, a potkáme se.

Na těch fotkách, co posílal, byl moc krásnej chlap. Čtyřicet čtyři a vážně fešák, vousatej, vypracovaný tělo, tetovanej, 190 cm vysokej, zkrátka něco přesně pro mě. Jenomže těžko věřit, že ty fotky, co mi s nima každý den plnil zprávy, byly opravdu jeho. To mi naštěstí může být šumafuk, protože dobře vím, že když něco vypadá moc hezky, je to zaručeně podfuk nebo malér.

Milý Jamesi, díky za nabídku, ale sňatkové podvodníky fakt do života nepotřebuji. Pořád jsem čekala, kdy to přijde a frajer si řekne o prachy. Od počátku mi bylo nad slunce jasnější, že je to jen sedmilhář, co si zakládá stále nové a nové profily a láká z žen peníze.

Idiot. Co je zač, jsem si uvědomila ihned, jak se mi ozval, protože zpráv o těchhle podvodnících bylo zrovna všude plno. Rychle mi došlo, s kým mám tu čest a odmítla jsem s ním hrát tu jeho špinavou hru, ale pak mě napadlo, že bych ho mohla vytrestat jeho vlastním způsobem a chvilku jsem ze sebe dělala bohatou advokátku. Na oko jsem chtěla jet za ním do Sýrie.

Najednou začal couvat, že prý je to moc nebezpečný. Pozvala jsem ho tedy do Moskvy na konferenci do hotelu Moloděžnaja, že si zaplatí akorát letenku, kterou mu pak proplatím, a bude tam se mnou trávit týden na moje služební náklady. Chtěla jsem ho nechat, aby odjel do Ruska za svoje peníze, a pomstít se mu tak za všechny ty holky, který ten zmetek obral o prachy. Jenže jsem na to neměla nervy, když se začal vymlouvat a vymýšlel, proč by zrovna v tom termínu nemohl jet, přestože jsem mu nabízela několik možných variant.

Pevně věřím, že si jednoho krásnýho dne naběhne sám. A pěkně hubou do zdi. Hajzl jeden! Moc by si to zasloužil a nejen on, ale všichni podobní šmejdi, jenž těží ze zoufalství žen, které prahnou po lásce stejně jako já.

Únor

Hledám dál. Medituji, dělám si seance na přivolání partnera duše. Vize jsou to krásné, kéž by se mi splnily. Projíždím seznamku, ale pořád se nechytám. Marná moje snaha najít někoho s rozumem a

alespoň trochu kompatibilního, kdo by měl stejné zájmy a chtěl od života něco víc než jen bohapusté šukání.

Další rána pod pás. Jakýsi Kuba mi psal, jak moc si přeje ženu, které by mohl nosit květiny na každé rande. Mně samozřejmě žádné nepřinesl. Hlavně, že mě uháněl celé týdny. Nakonec jsem mu jenom dělala vrbu. Bolelo to. Najednou tvrdil, jak ho ty blbosti – večeře, kina, procházky a kytky ubíjejí, že chce někoho, komu může bez obav svěřit svoje sexuální sny a přání.

Nestačila jsem se divit té náhlé změně názoru, ale raději jsem to nekomentovala. Takže když se vykecal, pěkně potichoučku vycouval, jako kdyby nevěděl, proč jsme se potkali. Sice se mi až tak moc nelíbil, když jsem ho viděla v reálu, ale to neznamená, že by se ke mně nemohl chovat jako k ženě. Co jsem zase udělala blbě? Byla jsem moc hodná, moc chápavá? Když jsem po něm chtěla fotku s úsměvem a on mi poslal svůj penis, přešla jsem to, jako kdyby se nic nestalo, a teď jsem ta špatná já.

Přes to všechno to nevzdávám, můj rytíř na bílém koni určitě existuje. Přijede. Musí. Určitě mě hledá. Mě, přesně takovou, po jaké touží.

Březen

Opět jsem byla u kartářky. Moc mi pomohla. Nabila mě novou energií. Slíbila mi, že se v srpnu konečně dočkám splnění svého snu a najde si mě ten dávno očekávaný báječný partner. Musela jsem

nejprve udělat rituál na odpoutání se od minulých přísah a závazků vůči svému exmanželovi a vůči matce. Potom jsem teprve mohla zkusit přivolat spřízněnou duši.

Na seznamce mi napsal jakýsi Martin. Tvrdil, že je po otci napůl Španěl. Líbil se mi, sice nebyl o moc větší, ale byl celkem fajn. Podnikatel. Na rande přijel v černém BMW. Rozhodl se před desátou večer a než dorazil, bylo už všude zavřeno, tak jsme si dali kafe na benzince. Seděli jsme v jeho autě a kecali. Byl docela milej. Vypadalo to, že se mu líbím. Až na to, že mi za pár dní přestal psát. Takže zase nic. Další lhář. Vůbec nechápu, co ti chlapi vlastně chtějí.

Duben

Ozval se mi Ital. Sám od sebe. Málem mi upadla čelist. Vyzvídal, jestli někoho mám a že bychom si to prý mohli spolu někdy rozdat, ale nechce vztah. Nemá čas a má spoustu zájmů a práce na přestavbě domu. Řekla jsem mu, že to chci hezký a žádný rychlovky v autě, že z toho nic nemám. Prý to tak nemyslel, ale ok. A co jako OK?

Na oběd mě pozval nějaký Pavel. Dali jsme si sraz v restauraci na náměstí. Bylo to moc příjemné setkání. Akorát, že rande skončilo a víc nic. Ani mi to nevadí, protože nebylo o co stát. Sice mi přivezl svíčku jako dárek, ale když vyndal peněženku, aby zaplatil, tak byla snad sto let stará a ještě se z ní sypala malta. Celkově oblečení a vzhled těžce retro – nic pro mě.

Zato hned další den ve čtvrtek mi to vynahradil Ital. Přijel krásnej, opálenej, voňavej, prostě chlap s velkým CH. Dokonce byl i pozornej a koupil mi colu na moji žaludeční neurózu. Nechtěl nikam na jídlo, jenom posedět a povídat si. To mě moc potěšilo. Dal mi pusu při příjezdu i při odjezdu. Nejraději bych si ho k sobě přitáhla a už ho nepustila. Bylo mi s ním moc fajn.

Večer mi zavolal a řekl něco ve smyslu, že jsem krásná ženská. Od něho vůči mně absolutně nečekané. Slíbil mi oběd na jeho svátek. Moc bych ho chtěla zpátky, prý měl minulý rok celkem na prd. Sice mu to dvakrát nevěřím, ale to je jeho problém. Dokud se ke mně bude chovat hezky, nechám si ho, jakmile to posere – končí.

Netrvalo to dlouho… další lži. Kecy a výmluvy. Takže šmitec, chlapečku! Nebudu ho nahánět. Jeho blbost, když neví, co vlastně chce. Je náladovej jako prase. Přece se z něj neposeru.

Napadlo mě napsat k Velikonocům přání Španělovi na Messenger. Údajně prý ztratil mobil. Dal mi nové číslo. Když jsem ho pozvala na rande, tak odpověděl, že moc rád. No, a když jsem se zeptala kdy a kde, tak se definitivně odmlčel. Smazala jsem jeho kontakt a celou seznamku. Už mám těch blbů plný zuby. Navíc je mi nějak blbě od žaludku, už to trvá víc než měsíc. Děs. Nemůžu se toho zbavit, asi žlučník či co.

Italovi jsem popřála k svátku. Odepsal jen: Ahoj, děkuji ti. A co ty kecy o společném slavení? Dokola jen ta stejná písnička. Proč já mu to pořád ještě žeru?

Květen

1. Máj a Ital mě pozval na výlet s procházkou kolem rozhledny, jenže to už jsem měla domluvené odpoledne s kamarádkou. Pro jistotu jsem mu napsala, že nejsem doma. Dozajista by to zase dopadlo tak, že bych dala přednost jemu před kamarádkou, a on by to na poslední chvíli zrušil. Takhle jsem si aspoň užila krásné chvíle i bez něj a jeho nabubřelého ega. Kafe, zákusek v kavárně a pohodový babský pokec. Potom jsem si zajela do zahradnictví pro kytky na moji zahrádku. Takový relax při slunečném počasí mám moc ráda. Kdybych byla s Italem, stejně by to zase skončilo hádkou a já už na něj nemám nervy. Zřejmě se zrovna nudil a já bych mu teď byla dobrá. Možná kdysi bych poslušně přiběhla a dělala mu společnost, ale doba se změnila. Už se kvůli němu nepřetrhnu.

S Italem jsme si nakonec domluvili náhradní setkání 5. května. Asi mu to odmítnutí nedalo a chtěl zjistit, jestli jsem ještě ta poslušná blbka, co přijede na písknutí. Ráno mi napsal:

Čau, jak je u vás, tady prší. Na procházku to není ideální počasí.

Tak jsem navrhla, že akci raději zrušíme. Tvrdil sice, že mi dá vědět do oběda, ale už se neozval. Vím dobře, že je pod pantoflem a jenom machruje. Ženatej chlap není vůbec žádný terno.

V úterý jsem byla u další kartářky, řekla mi to samé, jako ta první. Můj princ prý přijede do léta. Už ho moc potřebuju. Ptala jsem se jí na Itala, řekla, že mě má rád a nemusím se o něj bát. Je jen uvnitř nevyzrálý malý kluk. To sedí. Chtěla, abych mu dala ještě šanci, než přijde má láska, ale já mám toho zatraceného magora tak akorát dost.

Ani trochu si mě nezaslouží. Neumí se chovat. Nedrží slovo a pořád lže. K čemu je mi takovej chlap? Možná, že mi písne příští týden, protože pak se odlétá potápět někam do Tramtárie. Je mi to jedno. Když se budu nudit, dám si s ním kafe, ale nic víc. Pro mě skončil.

V sobotu jsem ve slabé chvilce, já blbka, žebrala na Italovi, aby se druhý den před obědem zastavil u mě doma. Poslal mi fotku, jak sedí na rybách. Zajímalo mě, proč mi tedy nenapsal, že bych za ním třeba ráda přijela. Tak prý píše teď, a že jsem mu taky neřekla dřív. No je normální?

Vyměnil si svoji profilovku čerta za vlastní podobiznu. Zeptala jsem se, kam zmizel ten ďábel. Odpověděl, že místo něj přišel anděl – haha – vtipnej. Vyzvídal, zda je fotka dobrá, tak jsem ho pochválila, ješitu.

Druhý den dopoledne zavolal, jaký mám tedy plán, že on bude pracovat a neví, jestli to stihne dodělat. Rychle jsem vymyslela, že bych se ráda podívala na Křivoklát.

Tam už jsem byl, zavrčel a bez rozloučení zavěsil.

A to mělo být všechno? Má mě na háku. Musím si to v sobě srovnat a zbavit se té srdeční závislosti. Už aby přišel můj princ, jinak se z toho utrápím.

Otevřela jsem si nový profil na seznamce a po pár dnech ho zase smazala. Tam opravdu není nikdo, kdo by se mi líbil. Kašlu na ty prolhaný pitomce. Je mnohem lepší žít podle sebe a užívat si léto. Naplánuju si výlety a holt budu sama, dokud nepřijde můj krásný vlasatý urostlý chlap.

Kamarádka se večer zastavila u mě na kafe. Zase se vrátila k tomu svýmu stíhači kvůli prachům, bez něj to moc nedávala, takhle jí alespoň občas pomůže a něco jí koupí, co by si sama se svojí výplatou nemohla dovolit. Je na tom vlastně stejně jako já. Žádný sex jenom občasná setkání. Každá žijeme, jak se dá.

Znovu jsem z nudy nastartovala seznamku, ale marnej boj. Raději jsem se byla projet na kole a vyčistila si aspoň trochu hlavu. Zítra možná vyrazím znovu. Potřebuji do přírody a někam mezi lidi, abych přišla na jiný myšlenky. Bude líp, vím to. Cítím to v kostech.

Přemluvila jsem kamarádku, aby se ke mně přidala. Sice chvíli funěla, ale pak se jí to líbilo. Alespoň nějaká změna v té šedi všedních dní.

Dneska se mi ozval Ital. Zřejmě je s manželkou na dovolené, jak tvrdil, že se pojede potápět, protože není vidět, že by byl na některé síti online.

Napsal mi jen: „Aaa, někdo zase trucuje."

Nevím, co to mělo znamenat. Zeptala jsem se tedy: „To jako já?," a nic. Nechápu, co se mu zase děje. Kdyby alespoň napsal – ahoj, jak se máš, nebo – jsem na dovolený, nebo cokoli normálního. On zůstane mojí životní lekcí, odstrašujícím případem, zrovna tak jako Vendelín a další idioti. Díky těmhle dementům jsem se naučila vážit si sama sebe. Nejdříve jsem pochybovala o svém zdravém rozumu, jestli opravdu nejsem nějak vadná, ale pak mi to došlo. Závada rozhodně není na mém příjímači.

Ital mi po delší době z ničehož nic napsal, že mi to na profilovce sluší. Dělá, jako by ji viděl poprvý, tak mu to nežeru. Poslal mi fotku

v neoprénu, přesto, že měl kecy, jak se nerad fotí a najednou buch. Vysvlečený do půl těla, v ruce obrovskou mušli. Děsně mu to slušelo. Nádherně opálenej a jen jeho bílý zuby svítily na slunci. Tak jsem ho pochválila, že dovede být i milej, když nezlobí. Prý už jinej nebude. To, bohužel, moc dobře vím. Jen se tak od něj dokázat odpoutat. Jednou to přijde. Musí!

Červen

Zavolala jsem Italovi. Neměla jsem to dělat. Vyčetl mi, že už o něj nestojím, že mám zřejmě někoho mnohem mladšího. Zeptala jsem se ho na rovinu, jestli se chce scházet, nebo si mám opravdu raději někoho najít. Zabručel jen: Mám zájem, tak se uklidni! a zavěsil.

Vjel do mě děsnej vztek. Napsala jsem mu tedy, že jsem klidná až až, ale ať na mě neřve, že nejsem jeho manželka. Nereagoval. Je to MAGOR. Vlastně jsem od toho nic jiného neočekávala. Jen ty kecy si mohl odpustit. Pořád je jak malej harant. Zase ty jeho nálady, asi měl svoje dny. No, co si budeme namlouvat, je to pořád dokola.

Zaplatila jsem si cyklo pobyt v Třeboni. Škoda jen, že pojedu sama. Ve dvou by to bylo mnohem lepší. Musím zkrátka ještě vydržet do srpna, tak se nedá nic dělat. Moc bych si přála, aby ten můj princ na bílém koni přišel dřív a jel se mnou. Nebo kdybychom se tam aspoň potkali. Vím, že jsem moc netrpělivá, ale té bolesti už bylo tolik, že se nedokážu soustředit na nic jiného než na lásku, která mě někde čeká.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Zápisky osamělé zoufalky**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.